

M/V ELIAS L.

Βίοι παράλληλοι ΠΛΟΙΑ ΚΑΙ ΝΑΥΤΙΚΟΙ

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΧΑΤΖΗΠΕΡΗΣ Έφεδρος Πλοίαρχος Ε.Ν.

Το άρθρο τού κ. Κωνσταντίνου Φιλίππου, που περιέγραφε τις περιπέτειες του M/V ELIAS L. στον «Ε» Νοεμβρίου, μου προκάλεσε έντονη συναισθηματική φόρτιση και θλίψη, παρόμοια με αυτή της απώλειας αγαπημένων προσώπων. Ήξερα ότι το βαπόρι είχε «εμβολίσει» ένα ρωσικό ψαράδικο-εργοστάσιο στην περιοχή

τού Κάμπο Βέρντε, πηγαίνοντας στο Λομπίτο με μισό φορτίο παλιοσίδερα. Όταν έλαβε τη φωτογραφία του ο εφοπλιστής καπτά Δημήτρης Λαιμός, μετά το ατύχημα, με πήρε τηλέφωνο και μου είπε: «Ελα Φίλιππε να δεις το βαπόρι σου, πώς το κατάντησαν». Μου είχε δώσει, μάλιστα, και τη φωτογραφία του με κομμένη την πλώρη μέχρι τον μπουλμέ τού «φορ πηκ», κάτω από τα όκια. Επίσης, μου είχε πει ότι θα το έ-

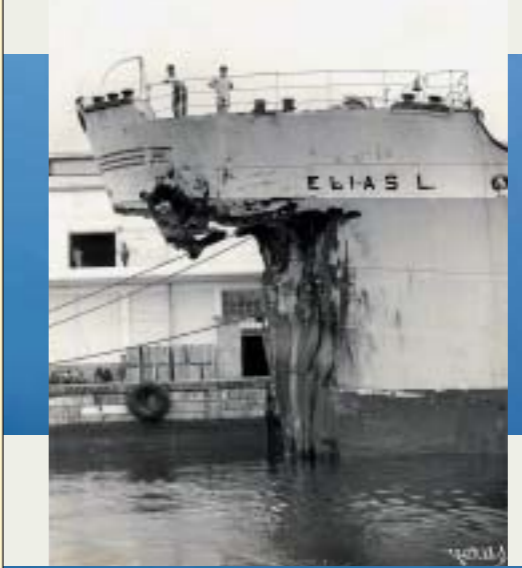
φερναν στον Σκαριμαγκά για την επισκευή του. Αλλά δεν έμαθα ποτέ τις περιπέτειές του, μετά το ατύχημα. Έκτοτε έμεινα με την εντύπωση ότι το βαπόρι συνέχιζε τα ταξίδια του και είχε αποκαταστήσει «την καριέρα του στις επτά θάλασσες». Έχει απόλυτο δικιο ο κ. Φιλίππου, όταν λέει «αμα δεν σε θέλει η θάλασσα». Αλλά πιστεύω ότι το ριζικό τού κάθε βαποριού, πέρα απ' αυτό του πλοιοκτήτη του, εξαρτάται κυρίως από

τον πλοίαρχο και τους ανθρώπους που το ταξιδεύουν, το φροντίζουν και το αγαπούν. Το ΗΛΙΑΣ Λ. ήταν ένα εγγλέζικο φορτηγοποστάλι γραμμή, με μια μηχανή τετρακίλυνδρη Ντόξ-φορντ 4.600 ίππων από τις πετυχημένες, με κυλινδρική αντλία σάρωσης στη μέση, και ταχύτητα 13-14 κόμβους. Είχε και τέσσερις καμπίνες για επιβάτες. Μετέφερε κάπου 6.000 τόνους φορτίο με ανοικτό το προστατευτικό του κα-

τάστρωμα. Ήταν γερό σκαρί και θαλασσοβάπορο, παρόλο που πλησίαζε τα 15 χρόνια ζωής. Ήταν το πρώτο μου βαπόρι, μετά την απόκτηση του διπλώματος πλοίαρχου. Το πρώτο μου, ως πλοίαρχος με δίπλωμα υποπλοίαρχου, ήταν ένα μικρό φορτηγοποστάλι, το ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥΡΛΙΑΝΗ, 1.200 τόνων με διπλούς κουραδόρους και τάνκια για ψαρόλαδο, που ταξίδευε στα Φιορδής Νορβηγίας. Ναυτολογήθηκα

ΜΝΗΜΕΣ

M/V ELIAS L.

Αμα δεν σε θέλει η θάλασσα

Η ιστορία ενός πλοίου, που δέφορα σπουδαιότατα τον πλοιοκτήτη του Δημήτρη Λαιμό να κλείσει την ιστορία του. Την πορεία του παρακολουθήστε σε αυτή τη σελίδα.

Κάποτε ένας ο καπτανός Δημήτρης Λαιμός. Ήταν ένας ευνοημένος άνθρωπος της θάλασσας, που ήθελε να κάνει καριέρα. Η ιστορία του είναι γεμάτη με περιπέτειες. Το 1970, όταν η Ελλάδα ήταν ακόμα υπό τον Γεωργίου Παύλο, τα πλοία που ταξίδευαν σε όλη την Ελλάδα είχαν να κάνουν με τον ΕΛΙΑΣ Λ. και τους επιβάτες του. Μια μέρα του Απριλίου του 1971, ο καπτανός Λαιμός μετέφερε στο ταξίδι του τον πλοιοκτήτη του Δημήτρη Λαιμό. Ταξίδευαν με κατεύθυνση προς την Ελλάδα. Ο καπτανός Λαιμός, που ήταν ένας πολύ καλός άνθρωπος, βρήκε με κάποιον μετανάστη να κλείσει τον χώρο του πλοίου. Μετά, ακολουθώντας τον καπτανό Λαιμό, ο καπτανός Λαιμός για τους διακοπές, έχοντας κάνει για μια μερική απόσταση κη...

ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ ΠΡΙΝ, ο «Ε» φιλοξένησε στις σελίδες του τις αναμνήσεις τού ναυπηγού Κωνσταντίνου Φιλίππου σχετικά με την ιστορία τού M/V ELIAS L. Τα όσα έγραψε αναμόχλευσαν τη μνήμη και τα συναισθήματα ενός καπετανίου, που η ζωή του είχε συνδεθεί για λίγο με το ίδιο πλοίο! Ο Σπύρ Φίλιππος Χατζηπερής διηγείται με τη σειρά του τη δική του ιστορία...

τον Μάρτιο τού '69 στο Φλάσιν, όπου έκανε πετρέλωση, φορτωμένο κάρβουνο με προορισμό το Ματάντι τού Βελγικού Κονγκό. Το λιμάνι ήταν κλειστό λόγω ομίχλης, αλλά ο πιλότος δέχθηκε να μας πάει μέχρι τον πλοηγικό σταθμό. Μετά συνεχίσαμε με την ίδια κατάσταση ορατότητας μέχρι που περάσαμε το Ούζαντ και μπήκαμε στον Βισκαϊκό, όπου ο καιρός καθάρισε και μπόρεσα να κοιμηθώ λίγο και να ανοίξω τη βαλίτσα μου.

ο βαπόρι κάθισα μέχρι τον Νοέμβριο του '70, οπότε ξεμπαρκάρισα – με τη γυναίκα μου – στο Μπρεμενχάβεν, μετά τον δεξαμενισμό του. Ήμουν ο τέταρτος κατά σειρά πλοίαρχος μέσα σε έξι μήνες μετά την αγορά του, γεγονός που με προβληματίσε. Φυσικά, δεν έδωσα σημασία, γιατί ο καπτά Δημήτρης Λαιμός με ήξερε, όταν υπηρετούσα υπό την πλοιαρχία του στο Δ/Π ΠΟΝΤΟΠΟΡΟΣ ως ναυτόπιος, δόκιμος πλοίαρχος και ανθυποπλοίαρχος χωρίς δίπλωμα, από τον Δεκέμβριο του '56 μέχρι τον Φεβρουάριο του '59, όταν και πήγα στο Βασιλικό Ναυτικό για να

υπηρετήσω τη θητεία μου. Το βαπόρι ήταν χρονοναυλωμένο στη Basse, μια δανέζικη εταιρεία, καθ' όλη τη θητεία μου. Ήξεραν τη δουλειά τους και το αξιοποίησαν πολύ καλά, γεγονός που απέφερε καλά κέρδη στους ιδιοκτήτες, αλλά και στους πλοιοκτήτες, γιατί δεν είχαμε μειώσεις ναύλου λόγω καθυστερήσεων ή άλλων ελαττωμάτων τού πλοίου. Πλοιοκτήτες και χρονοναυλωτές ήταν ευχαριστημένοι με την απόδοση του βαποριού. Αυτό με τιμούσε επαγγελματικά και έχαιρα και της ανάλογης μεταχείρισης. Με το ΗΛΙΑΣ Λ. γυρίσαμε σχεδόν όλο τον κόσμο. Από το Frobisher Bay, στα σύνορα του Καναδά με την Αλάσκα μέχρι το Mauritius στον Ινδικό και από το Barranquilla της Κολομβίας μέχρι το Rostock της πρώην Ανατολικής Γερμανίας και τη Riga της Λετονίας. Αντιμετωπίσαμε δύσκολες καταστάσεις, ταξιδεύοντας ανάμεσα σε παγόβουνα και πλάκες πάγου, ομίχλες και επικίνδυνες φουρτούνες, χωρίς να πάθουμε σοβαρές ζημιές. Η θητεία μου σ' αυτό το βαπόρι ήταν πλούσια από επαγγελματικές εμπειρίες. Αυτές οι εμπειρίες με βοήθησαν να ανταπεξέλθω με επιτυχία στις υ-

ποχρεώσεις μου ως πλοίαρχος, προς όφελος του πλοίου, των πλοιοκτητών, του πληρώματος, των χρονοναυλωτών, αλλά και δικό μου. Το κομμάτι των δύο σχεδόν χρόνων από τη ζωή μου δέθηκε μ' αυτό το βαπόρι με τέτοιο συναισθηματικό τρόπο, που μόνο οι επαγγελματίες ναυτικοί μπορούν να αισθανθούν. Στις δύσκολες καταστάσεις που αντιμετώπιζε το βαπόρι, στις δύσκολες καιρικές συνθήκες συνέπασχα μαζί του, βοηθώντας το και «δίνοντάς του κουράγιο» σαν να ήταν άνθρωπος! Αλλά και αυτό δεν με απογοήτευσε...
Είναι δύσκολο, αλλά πλούσιο σε επαγγελματικές εμπειρίες ταξίδι ήταν αυτό στο Frobisher Bay, που το έχω περιγράψει στις σελίδες τού «Ε» παλαιότερα, σ' ένα άρθρο με τίτλο «Ταξιδεύοντας ανάμεσα στα παγόβουνα». Ένα άλλο, πιο ενδιαφέρον ήταν τον Φεβρουάριο του '70 από Δανία προς το Μπαίε Βέρτ του Νιουφάουλαντ, ά-